

„Примјерице, не знамо да Тесла није подријетлом био српски православац него **хрватски православац влашког етничког подријетла**

“

са једног хрватског „научног“ сајта

„...ако будем срећан да остварим само неке од својих идеја, биће то добротворство за цело човечанство. Ако се те моје наде испуне, најслађа мисао биће ми **да је то дело једног Србина** ...”

Никола Тесла

“У Хрватској живи велик број православаца који не желе да их се поистовјећује са Србима. Декларирају се као Хрвати, има их и других националности и траже да се нешто подузме **да буду диференцирани** од Срба православне вјере. Њихова дјеца у школама не похађају наставу вјеронаука за ученике православне вјере, јер их у школи аутоматски држе Србима – ријечи су групе људи из Огулина, одакле је кренула иницијатива за оснивање Хрватске православне заједнице.“

- Наш циљ је оснивање аутокефалне цркве у Хрватској, **какве постоје и у Македонији и у Црној Гори** . Црква у

Хрватској треба бити самостална, имати свог поглавара, а не бити везана уз Српску православну цркву – каже Задранин

Иво

Матановић из иницијативне групе која је основала Хрватску православну заједницу.

[1]

Једино што ме је изненадило „гледе“ овог догађаја је што се десио тек сада. Све остало, а нарочито појмовно-идеолошка збрка, којом су „научно утемељили“ овај захтев, било је предвидљиво. Оно што је забавно је, да збрка произилази из исте оне, описане у мом претходном тексту „[Срби, понеки и понегде](#)“, **који, међутим, говори о Србима**. Изгледа да су, судећи по манама, Срби и Хрвати ипак један народ, како је у суштини сматрао и сам Прерадовић

[2]

, користећи аргумент који међу „балканизованим“

[3]

Балканцима не важи, да говоре

истим (једним јединим) језиком

. Чини се да наша „браћа по матери“ користе Вуков програм (кад смо га ми одбацили - мора да је добар за њих) уз две „ситне“ модификације – сада (би могао да) се зове „Хрвати сви и свуда“ (мили које вере били) и - нема благе везе са Вуковим националистичким (наравно у позитивном смислу) концептом интеграције, али има са њему супротним етноцентричним – присвајањем туђих територија.

„Повијесни контекст“ ове иницијативе је чињеница да је „домовински рат“ завршио и војним и идеолошким тријумфом [4]. Војним, уз непосредну помоћ НАТО и генијалне стратегије Милошевићеве клике, а идеолошким, јер је објашњење рата као „домовинског“ а не грађанског „ушло“ у званичне историје и потврђено је пресудама међународних судова у Хагу (оба). Хрватска није НАТО–у „непријатељска држава“ па за њу, за разлику од Србије, Босне, Црне Горе па и Македоније [5], није примерен протекторатско – културалистички концепт организовања, већ национални, намењен „правим“ државама

[6]

. Откуд у најкомпактнијем (стопостотни католици) монокултуралном народу Европе, који чини преко 90% становништва своје државе, потреба за репликом давне пољско-италијанске приче – „створила се Хрватска сада треба створити Хрвате“ (као нацију)? (Не)постојање „проблема мањина“ ионако се решава доследним спровођењем устројства националне државе које не познаје такво „форматирање“, јер су сви држављани, без обзира на етничко порекло, исте националности. У преводу, „довољно“ су подложне асимилацији па хрватски националисти немају разлога за бригу.

Будући да се Хрватска очигледно труди да се понаша као „држава са интегритетом (... потпуна супротност банама држави ...) **она би морала да има интересе који су тренутно неоствариви.** (... Права држава не броји дане и месеце до остварења својих интереса, она броји деценије и векове.“)

[7]

. Пре ће, стога, бити да се ради о стварању општег модела „претварања“ православних у део хрватског народа (попут раније хрватског муслиманског цвећа), „учинковитог“ на широј територији. Разлог свакако нису само малобројни преостали и напуштени православни у републици Хрватској. „Велики изазов за Хрватску је како присајединити „хрватско цвеће“ после физичког уклањања Срба из РСК. Простори муслиманско-хрватске федерације, Републике Српске и Црне Горе јесу прворазредна **terra misiones**

“

[8]

У прилог овом ставу иде и мапа неке нове Хрватске на овом сајту, која обухвата и данашњу Босну.

Хрватима као „митлеуропљанима“ се мора одати признање да се јасно изражавају и доследно и дисциплиновано спроводе „зацртано“ – код њих нема „мож' да бидне не мора да значи“. Тако је и у овој иницијативи јасно прокламован циљ – „оснивање аутокефалне цркве у Хрватској, **какве постоје и у Македонији и у Црној Гори** (дакле неканонске)... **да би били диференцирани од Срба православне вјере**

“. Јасно је да од саборности карактеристичне за (праву) помесну цркву, у којој су равноправни сви верници који живе на територији под њеном јурисдикцијом, без обзира на етничко порекло и културне разлике, нема ништа. Ни од сједињења (лат. *integratio*, супротно од *differentio*) карактеристичног за национализам. Јасно је и колико им је до православља као вере, а СПЦ схватају, слично многим од српске браће, сасвим етнофилетски – као једну од „етничких“ попут ЦПЦ која одавно у Хрватској има правни статус „праве“ верске заједнице. У настојању да разбију „монопол“ српског идентитета међу православним бивше Југославије

[9]

, „на свој барјак“су истакли најчувенијег православца, протиног сина, негирајући уврежено мишљење да је Србин.

"Драго ми је што ме и Хрвати сматрају својим јер су моји преци хрватски кољеновићи **Др аганићи**

[10]

из Задра. Као хрватски племићи у 16. стољећу дошли су у Лику и ту остали. У Лику су моји препреци дошли преко Новог Винодола. Преци моје мајке,

Калинићи

, такођер су хрватски племићи из Новог Винодола.“ Ово је наводно извод из „строга скриваног“ Теслиног дневника. Елем, Теслини преци „нису“ Драгићи – Драговићи из Кремана, са Таре побегли у Лику због убиства аге коме су плаћали харач.

Новина је да, негирајући Теслино српско порекло, овога пута нису потегли уобичајени „влашки аргумент“ као до сада, већ „изравно“ тврде да је Хрват, али дотични „аргумент“ ипак доминира и овим сајтом. Идеолошка инструментализација једноставне историјске чињенице да су Срби асимиловали већи део затеченог староседелачког романизованог становништва срботерминаторима дође као квиско. Реч Влах је германског порекла "wallach" и у буквалним преводу значи Римљанин или Роман, док се у српском тумачењу везује за придев „властан“, што указује на социјални статус некадашњих римског грађанина и везује се за све који су слободни – имају слободу кретања, супротно од кметова. Тако, према схватању народа чији национални програм су креирали Хрвати немачког (Павао Ритер), грчког (Владимир Деметер), чешког (Људевит Гај), полусрпског (по мајци – Анте Старчевић), „скроз“ српског (Петар Прерадовић), јеврејског (Јосип Франко) или мађарског (Крлежа и Туђман) порекла, а чији је најзначајнији савремени књижевник „чист“ (дојучерашњи) Србин (Мирко Ковач), једино Срби немају права да интегришу своје суседе, пријатеље и брачне другове чак и кад су пореклом из несталих народа, чији су језик давно заборавили, а чије име се вековима везује више за социјални положај него етничко порекло.

На овом сајту се, не случајно, „врло креативно“ препричава књига позне, хрватске фазе „оца црногорства“ Савича Марковића Штедимлије "Завјере против свјетскога мира" из које се преузима кључна теза: **„Насељаване Хрватске православцима попримило је прве веће размјере за вријеме аустријско-турског рата од 1591. до 1606. године, дакле, почетком 17. стољећа или прије 400 година, али ти православни усељеници нису били Срби него претежито Власи**

„ Шта значи

нису Срби него Власи,

можда и нехотично је појаснио анонимус који је препричао Штедимлијине тезе: „ Штедимлија доста говори и о цинцарском подриетлу Србијанаца,

што се и по недавним генетским изтраживањима може доказати.

“

Било би занимљиво сазнати какве су заједничке „генетске особине“ популације која је етнички разнородна а везује је само језик.

Примењујући елементарну логику на „логику“ Штедимлијиних следбеника можемо да закључимо (о Цинцарима алиас јужним Власима) да православни у Хрватској „нису Срби“ већ су „истог порекла као Србијанци“, осим ако би претпоставили драстичну „генетску“, идентитетску и менталитетску разлику између северних и јужних Влаха. Но, то некако не успева, па је и свежији предмет спорења, порекло Агнезе Гонце Бојацију *цинцарско* (попут њене некада чувене рођаке Атине, која је препливала Ламанш) или *влашко*

, јер су то у Скопљу практично синоними.

Чуди ме да нису, у духу екуменизма, закључили да су православни у Хрватској истог порекла као мајка Тереза. Но, не заваравајмо се, „учинковитост“ оваквих теорија на

нашим просторима је обично сразмерна њиховој бесмислености.

Откривање (Америке) влашког „етничког елемента“ у етногенези Срба, да би се дошло до „револуционарног“ открића да неки Срби (поготово они најзнаменитији) уствари нису Срби, показатељ је најтипичније заблуде о народу, википед-историчара и гугл-етнолога аматера – „базичног“ схватања народа као „крвне“, расне и генетски „униформне“ заједнице. Ова мешавина најразличитијих романизованих староседелаца се баш „уклапа“ у ту теорију.

Дубровчани, романско становништво које је временом прихватило српски језик, „мешали“ се са Србима из залеђа и постали најгорљивији Срби, су често разматрани. Познат је „крунски“ доказ „википедијатара“ да Дубровчани наводно нису Срби – „откриће“ историчарима општепознатих средњовековних докумената о узајамном једнаком правном третману Дубровчана који се изјашњавају као Власи и Срба(ља) из залеђа – Хума, Травуније и Захумља у обе државе. „Нису Срби“ – подразумева по њима да су Хрвати – народ о коме је Мавро Орбини у Краљевству Словена написао само једну реченицу – да живе јако далеко од Дубровника.

Дубровчани као најбогатији и најобразованији Европљани свог времена су добро знали ко су, па поменути Орбини јасно истиче порекло од библијских Хамових синова, тј. староседеоца, (индоевропски народи досељени у великим сеобама су Јафетови потомци), и то је опште место у свим аналима и „ученим“ књигама Јадранског приморја, до доласка Аустрије. Данашњи историчари сматрају да је био у заблуди.

Много векова касније етнолог Шпиро Кулушић је, у озлоглашеној књизи „О етногенези Црногораца“ доказао преовлађујуће присуство „влашког елемента“, тј да већина Црногораца (али и Морлаци – Мауро Власи, тј. готово сво становништво залеђа Далмације) потиче од старијег становништва и документовао да су се, слично Дубровчанима, многи изјашњавали као Власи још дуго након што су усвојили српски језик. Ова неспорно научна сазнања упропастио је, идеолошки их инструментализујући као доказ да Црногорци нису Срби, да су, зато што су мешавина староседелаца и наводно првих (пре Срба и Хрвата) досељених Словена – посебан народ. Прецизно описујући свој предмет истраживања, који је прогласио за народносни ентитет, пропустио је да објасни по чему се етногенеза по њему супротстављеног народа – (осталих) Срба (који додуше нису били предмет истраживања), разликује од црногорске, поготово кад се зна да знатан део, ако не и већина становништва данашње Србије потиче баш из Црне Горе и залеђа Далмације. Нејасно је зашто свој идеолошки закључак није доследно проширио и на Далматинце, углавном данашње Хрвате, тј. зашто и они

нису Црногорци, кад су већ „истог састава“ и порекла. Кад би хипотетично уједињење самосталних Dalmatie superior (данашњих Црне Горе и обале северне Албаније) и Dalmatie inferior (распеване земље Торциде, галебова и клапа), било науштрб српске државе, несумњиво би се неко сетио оваквих аргумената. Као што ће их се, као провинција уједињених у хрватској држави, неко несумњиво ускоро сетити.

Срби и Хрвати одавно су као грчка острва Паксос и Антипаксос. Увек су на позицији тачно супротной оном другом. Док је међу Србима доминирало језичко одређење народа, унутар фамозне линије Карловац, Карлобаг, Огулин, заиста је већина „пучанства“ себе сматрала Србима, без обзира на вероисповест, чак и етничко порекло, па су Срби били и Вајферт, Нуша, Бајлони, Дероко, Рибникар, Лоренцин. Сада, када су Срби преузели од хрватске браће „неучинковити“ идеолошки концепт, Срби су само они православне вере или чак само верници, добро теолошки потковани, „српске крви“. „Влашко“ порекло сада доказује да неко није „прави Србин“. Али сада Хрват може да буде и **православац влашког „етничког“ подријетла**, као што је по неким хрватским теоретичарима Тесла.

Није случајно што су баш црногорски идеолози напрасно поново инструментализовани. Култура, историја и становништво са територије данашње Црне Горе, некада претежно католичке, а сада доминантно православне, са знатним муслиманским живљем, неуклопива је у идеолошко-конфесионалне и етноцентричке калупе. Настала и прихваћена дуж читаве источне обале Јадрана као Пијемонт уједињења у државу свих Срба јадранског слива – у знатном проценту католика, данас као да се постепено претвара у потпуну супротност (Антипаксос) – извор државности „православних Хрвата“. Аутохтонистички суверенистички пројект, слично бошњачком, очигледно је неодржив, услед помањкања „институционалних и људских ресурса“. Оно што ремети овај план – поистовећивање Срба и православља „разбија“ се описаним „влашким“ методом, док се ијекавско наречје јединственог српског језика полако „осамостаљује“ у засебан хрватски језик, уз несвесну подршку заговорника ексклузивности екавице и београдског говора из Србије и „дихотомиста“ и „мањиниста“ из Црне Горе. САНУ је одавно припремила терен прихватањем српскохрватског као имена језика. Како је својевремено указао Скендер Куленовић, један од „примерака“ не-православних Срба, врсте у изумирању, то дословно значи да говоримо српском варијантом хрватског језика. Да би се Власи временом „досетили“ ко су.

[1] [www .hrvatskipravoroslavci.com](http://www.hrvatskipravoroslavci.com)

[2] Погледати нарочито његову песму „Хрват или Србин“ на <http://www.poezija-gedichte.com/Content-pid-59.html>

[3] „Balkanization or balkanisation is a geopolitical term originally used to describe ***the process of fragmentation or division of a region or state into smaller regions or states that***“

[4] ”Оно што је овај рат спроводио, односно требало да спроводи идеолошким и оружаним насиљем, јесте пре свега просто потврђен, а потом и ***принудан културни идентитет, религија или етнос;***
из чега после следи
захтевање нових граница у новим националним државама.
“

Клаус Тевелајт

(
Klaus Theweleit
)

PLAYSTATION КОРДОБА/ЈУГОСЛАВИЈА/АВГАНИСТАН ИТД МОДЕЛ РАТОВАЊА

[5] “споља дестабилизовати, ***инфилтрирати се у националне државе других...***

[6] ... код куће се стабилизовати, ***постојеће националне државе штитити***, где год је могуће даље централизовати.“ Исто

[7] Коментар Димитрија Логданова на НСПМ.

[8] **Славољуб Лекић:** Српска геополитичка транзиција, НСПМ

[9] „Ти православци са истока су, временом почели творити већину у појединим хрватским жупанијама. да би од краја 19. стољећа Српска Православна Црква (СПЦ) почела ***пропаганду*** међу тим пучанством, да су они - Срби!“ [www .hrvats kipravoroslavci.com](http://www.kipravoroslavci.com)

[\[10\]](#) Хрватска википедија не помиње Драганиће из Задра већ из непосредног Теслиног суседства: „ **Драганићи**, старо хрватско племе чије се подручје налазило у крају **ИЗМ**
е **Јастребарског**
и
Карловца
чије се име очувало у имену насеља
[Драганић](#)
.... Како су се истакли у борбама против
[Татара](#)
Драганићи су добили статус „племените и слободне опћине“, и живјели без
[кметовског](#)
сустава. Драганићи су своје слободе очували све до
[1848](#)
. и своје жупане (iudex generationi; "судац браће") бирали на слободним племенским скуповима. Село Драганић данас броји преко 2,500 становника.“